

промисловість, роздрібна торгівля, тоді як у Західній Європі і США це інвестиції в інновації.

Таким чином, в Україні останнім часом поступово зростає увага влади до венчурного бізнесу. Сьогодні вже напрацьовано низку законодавчих та нормативних актів, спрямованих на врегулювання інноваційної сфери, покращення інвестиційного клімату в державі. Створення сприятливих умов для діяльності інвестиційних фондів дасть Україні змогу мати ефективний механізм для розвитку ринку цінних паперів, які підвищують стабільність фондового ринку, стимулюють внутрішнє і зовнішнє інвестування.

Список використаних джерел:

1. Баранецький І. О. Особливості та перспективи розвитку венчурного підприємництва в Україні / І. О. Баранецький // Формування ринкових відносин в Україні : зб. наук. пр. за ред. І. К. Бондар. – К., 2009.
2. Європейської асоціації венчурного капіталу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.investeuropa.eu>
3. Кузнєцова І.С. Ін-т венчурних інвестицій: стан та перспективи розвитку в Україні / І.С. Кузнєцова // Наука та інновації. – 2008.
4. Вишнеvsька О.О. Венчурний бізнес як джерело фінансування інноваційної діяльності машинобудівних підприємств в умовах сучасного економічного розвитку України / О.О. Вишнеvsька // Інвестиції: практика та досвід. – 2010.
5. Українська асоціація інвестиційного бізнесу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uaib.com.ua>

Танана С.М.

к.п.н., доцент,

*Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет
імені Григорія Сковороди*

ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ МЕТОДИКИ ОСВІТНЬОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ГАЛУЗІ ТУРИЗМУ

У Стратегії інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки зазначається, що у контексті глобалізаційних тенденцій і сучасних викликів українська вища школа повинна професійно готувати людину до життя в інформаційному суспільстві, суспільстві знань та інновацій, формувати людину з інноваційним мисленням, інноваційною культурою, здатністю до інноваційної діяльності, що стає запорукою конкурентоспроможності національної економіки [3]. Усі згадані вимоги безпосередньо впливають на процес професійної підготовки кадрів для сфери туризму.

Створення нової освітньої системи, адаптованої до динамічних змін, що відбуваються у туризмі в умовах інноваційної економічної формації, стало пріоритетним завданням й у більшості країн Європи. Як відомо, туризм є унікальним видом діяльності, яка відрізняється глобальністю, сталим розвитком та позитивними економічними результатами. Глобалізація, зростання туристичних потоків висувують нові вимоги до туристичної освіти – наявність єдиних професійних кваліфікацій туристичної діяльності, знання іноземних мов, культури, економіки, правової та соціальних систем краї-партнерів.

Значну роль у розв'язанні проблеми підготовки кадрів відіграє Всесвітня туристична організація (UNWTO), яка підтримує освіту, проведення навчальних програм із туризму. В останні роки з'явилася ідентифікація в галузі туризму та в системі підготовки кадрів із значною кількістю спеціалізацій, що віддзеркалюють різноманітність туристичних послуг і враховують перспективи стрімкого розвитку

галузі: Global Distribution System, Business Service Provide, Central Reservation System, Alternative Distribution System та туристичні портали – booking.com., expedia.com., tickets.ua, hotels.com. Саме це може виступати перевагою і результатом інноваційності туристичної освіти.

У туристсько-екскурсійній справі в Україні тривалий час монопольно господарювала держава і клієнтам доводилось миритися з тим, що їм пропонували. Нині ситуація змінюється, з'явилися і багаточисельні приватні туристські фірми, які поки що в основному займаються організацією зарубіжних подорожей. Але не за горами той час, коли іноземців приваблять і українські маршрути. За цих обставин позитивну роль відіграє здорова конкуренція, котра примусить туристські фірми так налагодити свою справу, щоб мати постійних клієнтів і для цього надавати їм високоякісні та різноманітні послуги, враховуючи різноманітні смаки і культурно-естетичні потреби споживачів. І тут їм на допомогу повинні прийти навчальні заклади.

Сьогодні в сфері туризму України зайнято близько 100 тис. чол., а з урахуванням інших галузей народного господарства (транспорт, торгівля, зв'язок, сільське господарство тощо) туризм надає роботу 1,8-2 млн. чоловік [1, с. 124]. Використовується більше 150 різних професій і спеціальностей, і тому проблема підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації персоналу як для сфери управління, так і для сфери виробництва і обслуговування є напрочуд актуальною. За даними 2010 року підготовкою фахівців у туристській сфері України займаються близько 50 середніх та вищих навчальних закладів різних форм власності та рівнів акредитації. Зазначені навчальні установи готують спеціалістів у галузі менеджменту, маркетингу, аудиту, готельного і ресторанного обслуговування, організації туристських зв'язків і обмінів, культурології, іноземних мов. Саме такі фахівці мають найближчими роками стати основним інтелектуальним гарантом зростання кількості і якості туристського продукту, формування високого іміджу українського туризму та сфери обслуговування.

Але потрібне наукове обґрунтування ефективної кадрової політики. Зокрема, вирішити таку важливу потребу, як розширення номенклатури спеціальностей для туристської галузі. Нові спеціальності потребують їх методичного забезпечення: розробки навчальних планів, програм, підручників, посібників.

Цьому має сприяти створення авторських колективів для підготовки таких підручників, методичних посібників, путівників тощо. Для набуття педагогічного досвіду потрібно більше проводити стажування викладачів у кращих вітчизняних навчальних профільних закладах та за кордоном, залучати наших зарубіжних партнерів до науково-дослідницької та практичної роботи, вивчати кращий зарубіжний досвід підготовки фахівців для туристської справи і забезпечувати впровадження його в навчальний процес.

У Державній Національній програмі «Освіта» зазначається, що розбудова системи освіти в Україні, її докорінне формування мають стати основою відтворення інтелектуального, духовного потенціалу народу, виходу вітчизняної науки, техніки, культури на світовий рівень. У програмі визначено зміст освіти та шляхи її реформування відповідно до сучасних потреб особи і суспільства з урахуванням особливостей процесу гуманізації Вищої школи, природничо-гуманітарної освіти, трудової підготовки, через упровадження поліваріантності освітніх програм, інноваційних технологій навчання, ідей народної педагогіки, методичної інноватики [2].

Основні шляхи реформування системи освіти передбачають: удосконалення змісту освіти та професійної підготовки спеціалістів, наукове обґрунтування та удосконалення методики навчання, підвищення ефективності навчально-виховного процесу та розвиток пізнавальної творчої діяльності студентів, запровадження педагогічної інноватики, запровадження активних форм та методів навчання, передових педагогічних технологій.

В арсеналі теорії та практики світової педагогіки знаходяться різноманітні види навчання: словесно-наочний; інформаційно-повідомлюючий; пояснювально-ілюстративний (традиційний), програмований; проблемний (евристичний); модульний; імітаційний (ігровий); випереджаючий; комп'ютерний; інтенсивний; тьюторський; дистанційний.

Як і будь-яка інша нова справа, дистанційне навчання не має поки що однозначного і узгодженого розуміння. Деякі автори вважають, що дистанційне навчання – це педагогічний метод, обґрунтовуючи це тим, що в нього можна включати (переносити) елементи заочного навчання (пересилати завдання, результати контролю тощо). Але їх не можна змішувати хоча б тому, що при дистанційному навчання має місце постійна ефективна інтерактивність. Така форма навчання не може бути автономною системою хоча б тому, що дистанційне навчання конструється у відповідності з тими ж цілями та змістом, що і очне або заочне навчання. Окрім того, слід відзначити, що при ньому використовуються стандартні форми, методи, принципи та правила навчання, але подача навчальної інформації, форма взаємодії викладача і студента при цьому значно інша. Система дидактичних принципів та правил дистанційного навчання реалізується особливими засобами, обумовленими специфікою даної форми навчання – інноваційною методикою, багатими можливостями інформаційної мережі Інтернет [4, с. 21]. Слід також визначити, що при дистанційному навчанні використовуються різні форми диференціації освітніх програм, зумовлених самою специфікою навчання в мережах, у яких перебувають групи студентів різних видів підготовки. Враховуючи те, що навчальні групи як правило неоднорідні, що підтверджується спеціальним тестуванням, вони мають бути диференційованими, з урахуванням індивідуальних особливостей кожного студента.

Дистанційне навчання – це нова інноваційна освітня модель, зокрема управлінської ланки, яка базується на передових розробках у галузі управлінських освітніх наук, методології розвиваючої освіти. Вона, як уже зазначалось, відрізняється від моделі традиційної професійної підготовки – цілями, змістом, характером діяльності викладачів і студентів, наслідками (результатами). Навчання на відстані дозволяє отримати «столичну» і навіть міжнародну освіту мешканцям провінції, військовослужбовцям, молоді-інвалідам та іншим соціально «вразливим» категоріям населення. Дистанційне навчання поєднує в собі елементи класичної університетської освіти і систему елементів творчого освітнього середовища.

Міжнародна інтеграція в системі туристичної освіти через упровадження інноваційної методики освітньої підготовки фахівців для галузі туризму та створення освітніх міжнародних кластерів спрямована на підвищення конкурентоспроможності наших випускників на ринку праці, формуванню кар'єри упродовж життя, забезпечить практико-орієнтовану підготовку студентів, їхню мобільність та якість навчання.

Список використаних джерел:

1. Гуцол А.В. Навчальна дисципліна «Інноваційні технології в туризмі» як важлива складова підготовки фахівців сп. «Туризмознавство» / А.В. Гуцол // Вісник ЛНУ. Пед. науки. – 2012. – Вип.4(239). – С. 124-129.
2. Державній Національній програма «Освіта» (Україна XXI століття) // Освіта. – 1994. – № 44-46. – 62 с.
3. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 рр. в умовах глобалізаційних викликів від 17.02.2009 р. № 965-VI [Ел. ресурс]. – Режим доступу : http://kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/publish/article?art_id.
4. Лозовецька В.Т. Методологічні підходи до формування кар'єри майбутніх фахівців / В.Т. Лозовецька // Наук. вісник інституту проф. освіти НАПН України. Проф. освіта : зб. наук. пр. : Вип. 8. – К. : НВП «Поліграф сервіс», 2014. – С. 21-28.
5. Михайліченко Г.І. Інноваційний розвиток туризму: монографія / Г.І. Михайліченко. – К. : КНТЕУ, 2012. – 608 с.